

Hortenza Ulrih
Ipak vredi patiti zbog ljubavi

Naslov originala
Hortense Ullrich, *Liebeskummer lohnt sich*
Ullrich LIEBESKUMMER LOHNT SICH © 2000,2009 by Planet
Girl Verlag
(Thienemann Verlag GmbH), Stuttgart / Wien
Cover illustration © Birgit Schössow
Prava za srpsko izdanje © 2011 Ružno pače

Izdavači:
Ružno pače
Bulevar oslobođenja 26, Novi Sad
Mono i Manjana – suizdavač
Gospodara Vučića 245, 11000 Beograd

Urednik:
Nebojša Burzan

Tehnički urednik:
Goran Skakić

Lektura i korektura:
Milica Bracić

Za izdavača:
Miroslav Josipović
i Nenad Atanasković

Štampa:
Sajnos, Novi Sad

ISBN 978-86-7608-105-9

Ova knjiga se ne sme umnožavati, preštamovati ili prenositi u bilo kom obliku i bilo kojim sredstvom, ni u celini, niti u delovima, bez izričite pismene dozvole autora i izdavača, niti se, bez izričite pismene saglasnosti izdavača, sme distribuirati ili umnožavati na bilo koji drugi način i bilo kojim drugim sredstvom. Sva prava objavljivanja ove knjige zadržavaju autor i izdavač, shodno odredbama Zakona o autorskim i srodnim pravima.

Hortenza Ulrich

Ipak вреди patiti zbog ljubavi

Prevela:
Jovana Ivanović

2011.

Nedelja, 1. avgust.....

Čoveče, kakav kaos na aerodromu!

Zamalo da propustim let, i to let za Pariz, koji bi trebalo da mi pomogne da prevaziđem ljubavne jade. A sve zbog Justusa, mog slatkog, voljenog Justusa, u koga sam se zaljubila posle niza neobičnih događaja. Justus i Joja – zvučalo je kao par iz snova, a onda su se, usred savršene veze, njegovi preselili u drugi grad, a ja ostala sama, bez Justusa, da patim zbog ljubavi, jer mi se on nikada više nije javio.

Adios, Justuse! Mom životu, ili barem mom ljubavnom životu, došao je kraj.

Mami je ubrzo dozlogrdilo što po ceo dan visim kod kuće, jecajući, zadubljena u beskonačnost i smisao svemira. OK, možda joj je stvarno bilo žao mene i nije mislila ništa loše kada je rekla: „Joja, zlato moje (neka ostane među nama da Joja ima trinaest godina i da joj je dosta nadimaka poput *zlato, dušice* i slično), trebalo bi da otputuješ negde. Onda ćeš početi da razmišljaš o nekim drugim stvarima.”

„Nema smisla da putujem, sve će me podsećati na Justusa”, protivila sam joj se. Naravno, ona to nije mogla da razume: „Pa, zašto? Vi nikada niste putovali zajedno.”

„Svejedno! Kada si iskreno zaljubljen, onda te sve podseća na ljubav. I vozovi i avioni i strane zemlje, čak i najobičnije pakovanje sira.”

„Sira?”

„Da, čak i sir.“

Mama je odmahнула glavom i duboko uzdahнула: „Sir...“

„Predlažem da ona dobije vakcinu protiv puberteta i ljubavnih problema. Sigurno postoji neka kombinovana vakcina. Ako ne postoji, onda ćemo probati onu protiv besnila“, umešala se i moja mlađa sestra Flipi, jedna napast i potpuni višak u svakoj situaciji.

Mama, glumeći neutralnu stranu u našem malom ratu, samo što nije umrla od smeha, dok sam ja kiptela od besa.

„Joja, nemoj da se nerviraš, nije Flipi tako mislila“, pokušala je mama da posreduje.

„Mislila sam, mislila!“, bunila se Flipi, dok se nameštala da me udari pesnicama.

Mama se smesta isprečila između nas dve i umiljato pokušala da joj skrene pažnju: „Flipi, dušo, zašto ti ne bi uzela sladoled iz frižidera?“

„Sladoled? Sladoled!? Šta to treba da znači? Nagrađuješ je? Zato što je opet bila bezobrazna i zla prema meni? Kakva je pa to kazna?“, besnela sam na mamu.

Flipi se kezila prema meni: „Nemaš ti pojma kako se deca vaspitavaju.“

Uh, kakva je samo! A i mama! Nekad stvarno ne mogu da ih podnesem. „Zašto ne pošalješ tu bezobraznicu u sobu?“, upitala sam mamu.

„Zato što Flipi ne bi otišla u sobu. Htela sam samo da sprečim svađu između vas dve, a ovo je bila najsigurnija taktika.“

„E, sad je stvarno previše!“, uopšte nisam mogla da se smirim. „To ti je odlična pedagoška mera. Ja ovde patim zbog ljubavi, a Flipi dobija sladoled.“

„Pa, uzmi i ti sladoled“, uzvratila je mama i dodala: „ali tek kada Flipi izađe iz kuhinje.“

Još kada bi sladoled stvarno pomagao kod ljubavnih patnji...

Zbog toga moram hitno u Pariz – da skrenem misli. Tako je mama naredila. Smislila je da je najbolji recept protiv ljubavne patnje četvoronedeljni boravak u Parizu, gde bih uz to učila i jezik. Svaki komentar je suvišan, kada je reč o mojoj majci i njenim čudnim idejama.

Da li će mi Pariz stvarno pomoći, ostaje da se vidi.

Umalo da sve propadne zbog mamine zaboravnosti. Smetnula je s uma vreme polaska aviona, kao da je to potpuno nebitno. Zato smo jutros utrčale na aerodrom u panici. Nepodnošljivo dosadna Flipi trčala je kroz celi terminal, mlateći rukama kao kokoška i vikala: „Tu-tuuu!!! Bi-biiii!!! Mrdaj se! Mesta! Prolaz! Ovo je vanredna situacija!“ Sklanjala ih je sve sa puta, pa je mama i ono malo preostalog vremena potrošila izvinjavajući se svakome koga je Flipi gurnula. Svakome PO-NAOSOB!!! Pri tom se sa svima pozdravljala i naširoko objašnjavala zašto kasnimo i kako moramo da požurimo.

Pošto sam i ja zbunjeno jurila kao muva bez glave, nisam uspela da na vreme zakočim kada smo konačno stigli do šaltera za *check-in*. U trku sam se zalepila za dečka koji je ispred mene stajao u redu. Mislim, to ne bi bilo tako strašno da on nije držao čašu kole u ruci. U stvari, kola i nije više bila u čaši, nego je završila na njegovom džemperu.

Mama i Flipi nisu ni obratile pažnju na mene, samo su nastavile da trče, a ja sam se samo ukopala i rekla: „Opa!”

„Kakvo je to izvinjenje?“, dečko je reagovao prilično opušteno.

„Pa, to i nije trebalo da bude izvinjenje“, odgovorila sam iskreno. *Opa* mi je izletelo pre zato što je dečko izgledao savršeno.

Bacio je pogled na svoju odeću: „Šta...”

Nije uspeo da završi rečenicu do kraja, zato što se Flipi iznenada stvorila pored mene.

„Nemamo vremena za laprdanje. Ona mora da stigne na avion“, dobacila mu je i odvušla me, pre nego što sam išta izgovorila. Kakva šteta!

U međuvremenu, mama se već okomila na jednu od zaposlenih iz avio-kompanije.

„I pazite, molim vas, da pojedje nešto. Razmažena je i dosta toga ne voli da jede.“ Onda je izvadila nešto iz torbe i predala gospođi. „Evo, ovo su čokoladice od muslija, ali nemojte joj ih dati dok ne pojedje sve iz tanjira.”

„Mamice!“, dotrčala sam do nje. „Šta ovo treba da znači?”

Čuj, molim te, *razmažena!* Ja nikada ne pri-
govaram na hranu, samo ne jedem baš sve što
ona skuva.

Mama je ignorisala moje kukanje i gurnula
me prema gospođi: „Ovo je ona. Moja ćerka
Joja. U stvari, zove se Jozefina, ali...”

„Mamice, molim te!”, preklinjala sam.

Gospođa se borila za vazduh. Bilo je jasno
da je ova guši. Užurbano se okrenula ka meni:
„Moraš da požuriš. Ovo je bio poslednji poziv
za putnike sa tvog leta.”

Mama je zatim duboko uzdahnula i zagr-
lila me tako čvrsto da sam umalo ostala bez
vazduha i skoro da sam pomodrela. Na sreću,
Flipi me je spasla i odgurnula od mame: „Pu-
sti je da diše, neću posle da vučem mrtvaca sa
aerodroma.”

Mama ju je prekorno pogledala, ali me je
pustila iz zagrljaja, pa sam ponovo došla do
vazduha. Nakon svega devedeset tri najrazliči-
tija mamina upozorenja o tome šta bi obavezno
trebalo da uradim tokom putovanja, konačno
sam uspela da krenem.

Gospođa, kojoj je mama dala opširna objaš-
njenja o mojoj ishrani, kao i čokoladice od mu-
slija, ostala je na šalteru. „Smem li da znam
zašto ne ulazite u avion?”, zahtevala je moja
mama objašnjenje.

„Ja nisam stjuardesa, nego pripadam aero-
dromskom personalu i zato ne ulazim u avi-
on.”

„To ste mogli odmah da kažete“, negodovala je mama, otimajući joj čokoladice iz ruke.

„Imala sam nameru, da ste mi dozvolili, ali nisam mogla da dođem do reči.“

Mama se napravila da nije čula ovu opasku, požurila je za mnom, gurnula mi čokoladice u ruke i pomazila me po kosi.

Uf, ala to mrzim! Ali još više mrzim čokoladice od muslija. Brzo sam ih gurnula u Flipin džep. U tim stvarima funkcionišemo kao dobro uigrani tim.

Flipi je inače zahvalna za svaki komadić hrane koji dobije. U stvari, bilo ko, ko bi kod nas živeo, a da je mama zadužena za njegovu ishranu, bio bi isto toliko zahvalan ako dobije bilo šta za jelo. Ili ćeš svoju glad prilagoditi kuhinji moje mame, ili ćeš jesti šta god uspeš da otmeš od onog drugog.

U avionu sam sela na prvo slobodno mesto. Uf!

Prvi put letim avionom, a već sam doživela toliko stresa. Tome se nisam nadala.

Htela sam da se vežem, ali sam se toliko zapetljala u sigurnosni pojas da je stjuardesa morala da me oslobađa iz njega.

„Da li ti je udobno?“, pitala me je.

„Dobro mi je ovako“, odgovorila sam, iako mi se sedište činilo nekako previše usko.

„Možda bi trebalo da skineš ranac sa leđa i da ga staviš ispod sedišta.“